

[Eva Møller]

som det også er fremhævet både af ministeren og af Socialdemokratiets ordfører.

Jeg skal ikke på nuværende tidspunkt af dagen holde nogen lang tale, specielt ikke, fordi jeg er ganske enig i de synspunkter, som kirkeministeren fremførte for lidt siden. Jeg og Det Konservative Folkeparti finder ikke, at der er noget troværdighedsproblem, i hvert fald ikke noget stort troværdighedsproblem. Hvis det var der, må vi vel også næsten siges at have vundet hævde på det, eftersom det har været der siden 1849. Det har været genstand for utallige debatter, senest i årene 1978-1982, hvor man konkluderede, at der ikke var behov for nogen ændringer, og på baggrund af en kommissionsbetænkning kom der et lovforslag i 1984. Så også derfor kan vi sige, at det vel ikke allerede nu er tidspunktet for en ændring.

Jeg er enig med SF i, at vi har et problem med de meget høje og de meget forskellige kirkeskatter. Det Konservative Folkeparti vil derfor gerne snarest medvirke til en rimeligere udligning, men det kan vi vist klare med en ændring i økonomiloven; derved forrykker vi heller ikke det velkendte og meget sårbare balanceforhold mellem stat og kirke.

Endelig skal jeg gøre opmærksom på, at Det Konservative Folkeparti gerne vedkender sig, at dette at understøtte folkekirken også betyder at understøtte den økonomisk. Dette sidste synspunkt, at dette at understøtte også er noget med økonomi, har SF dog ellers i alle andre sammenhænge meget stor forståelse for.

Birthe Rønn Hornbech (V):

SF kalder dette beslutningsforslag for en omfordeling af folkekirkens økonomiske grundlag. Og det tør siges, at dette forslag ikke blot ændrer det økonomiske grundlag, men også forholdet mellem stat og kirke. En sådan fundamental ændring finder forslagsstillerne kan løses med et beslutningsforslag på 12 linier.

Som et indlæg i den offentlige debat er forslaget interessant, men som lovgivningsgrundlag i bedste fald helt utilstrækkeligt og lidet gennemtænkt. Og det bygger på en meget ensidig og snæver beskrivelse af de synspunkter, der har været fremme i den offentlige debat. Det er ikke et forslag, der får tilslutning fra Venstre.

Tiden tillader ikke, at jeg går i detaljer med de økonomiske forhold. Jeg skal indskrænke

mig til på Venstres vegne at komme med nogle helt grundlæggende synspunkter om den folkekirkelige ordning.

I Venstre finder vi, at dette forslag er en forberedelse af en skilsmisse mellem stat og kirke, som vi er inderligt imod. At drage så klart et skel mellem statslige og kirkelige anliggender, som forslagsstillerne gør, er efter Venstres opfattelse i strid med grundlovens § 4, der som bekendt fastslår, at Folketinget har en særlig forpligtelse over for den danske folkekirke som evangelisk-luthersk kirke. Der er ikke meget evangelisk-luthersk tale i at fjerne statens ansvar for præstestillinger. Det er faktisk prædiken og gudstjeneste, der er kirkens ærinde og anliggende. Kirken er bundet til forkyndelsen, ethvert andet grundlag er overgreb mod folkekirken. At benægte den særlige forpligtelse over for folkekirken er som sagt i strid med grundloven. Den danske folkekirke er jo netop ikke et trossamfund på lige fod med andre. Den danske folkekirke, som 92 pct. af de danske statsborgere tilslutter sig, har en særstilling.

Forslagsstillerne henviser i bemærkningerne til, at der sker udmeldelser af økonomiske grunde. Det er vist meget sparsomt, at det sker, og det kan SF's forslag da næppe reparere på – tværtimod. Påstanden er da også forkert. Den danske virkelighed er, at den overvejende del af befolkningen er medlem af folkekirken. At det skulle være i de tyndt befolkede egne, at udmeldelser finder sted, er alene forslagsstillernes påstand og må bygge på grundlæggende ukendskab til folkekirkelige forhold. Det er jo netop i de tyndt befolkede egne, at søgnebevidstheden er størst og følelsen af tilhørsforhold stærkest.

Forslaget tilsigter efter bemærkningerne at imødekomme alle parterens syn på en mere retfærdig fordeling mellem stat og kirke. Dertil er at sige, at Folketinget nu engang er indsat som øvrighed for at styre landet og ikke for at imødekomme synspunkter af alle slags til alle tider. Når det gælder folkekirken, har Folketinget én eneste forpligtelse, nemlig at skabe sådanne rammer, at der overalt i Danmark kan holdes evangelisk-luthersk gudstjeneste. Det er den verdenslige øvrigheds forpligtelse og ikke, som forslagsstillerne skriver i bemærkningerne, at skabe retfærdighed, ej heller at skabe lighed. For grundloven har bestemt, at der ikke skal være lighed mellem alle mulige sekter og folkekirken.